

Chú Chiên Hiền Lành

Sông Cửu

“Theo lời kể Lê Ngọc Quế Anh”

Sáng mùa xuân năm ấy, nắng chói chang khắp thung lũng Hoa Vàng. Lão Ivan bước ra sân, nhìn bà Linna đang mở cửa chuồng cho bầy chiên và đám dê của trại chăn nuôi của bà xuống ăn cỏ dưới chân đồi. Như nhớ ra, lão gọi vợ dặn dò:

- Bà ơi, để lại cho tôi một con chiên tơ nhá.

- Chi thế? Bà Linna hỏi Lão trả lời giọng trách móc:

- Bà không nhớ mai là ngày Noel sao? Bắt một chú chiên đem biếu gia đình lão thông giáo mới đến buôn mình, đêm mai ăn mừng Giáng Sinh!

- Ô hay! Bà Linna lườm ông Ivan tưởng ông nói nhảm: “Người ta ăn gà tây hay ăn dê cũng được, ai lại ăn chiên!? Cái ông lắm lắm này...”

Lão Ivan bập bập điều thuốc xi-gà, trẻ môi cười méo xệch, rồi giải bày với vợ:

- Bà biết hông? Thầy thông Giáo này mới đổi về. Ông ta bảo không ăn thịt dê. Ăn thịt chiên thôi. Tôi nghe chính miệng ông ấy nói rõ ràng. Ai bảo với bà tôi lắm lắm hử?

- Được rồi! Bà Linna bắt con chiên con đi đứng đỉnh phía sau bầy nhốt vào chiếc lồng đan bằng mây, rồi đem treo lên cành cây kế bậc thang cửa nhà cho cho chồng. Nhìn đôi mắt chiên con uơn-uớt... Bà Linna xót xa lắm lắm:

- Một con chiên đi lạc... Chúa con đi tìm... Ai lại ăn thịt cho đàn. Bà Linna vuốt tay lên bộ lông mịn của chú chiên, rồi nhắm mắt thì thầm: “Chúa ơi! Xin thương xót con chiên hiền ngoan của con!”

Mặt trời rực lên bên kia dãy đồi, lão Ivan vội vã quây gánh bắp cải và chú chiên ra khỏi thung lũng. Lão băng theo một con đường cỏ mịn dọc hết triền đồi. Cảm thấy thấm mệt, lão vào ngồi nghỉ trong một túp chòi ở cánh rừng chòi. Lão tính là phải qua đến 3 cánh rừng thông và một trảng cát vàng nữa mới tới nhà thầy thông giáo mà lão định biếu tặng chú chiên con. Khi Lão đến cánh rừng thứ hai thì trời đã đứng trạ. Nắng nóng gắt, lão lại ghé vào 1 túp lều của các mục đồng, xuống khe múc nước cho chú Dê con uống xong, lão định nằm nghỉ mệt, nhưng rồi ngủ quên. Bọn trẻ chăn dê từ khe suối kéo đến thấy con chiên bé tí bị trói chân nhốt trong chiếc lồng để trong lều. Chúng biết là lão Ivan sắp đem cho người ta ăn thịt, bọn trẻ liền chạy về bầy bắt một con dê con đến trao đổi để cứu con chiên hiền lành.

Mặt trời xế ngang núi, lão Ivan mới đến được nhà Thầy thông giáo để tặng chú chiên làm quà Giáng Sinh. Gia đình Thầy thông giáo mừng rỡ cảm ơn lão rồi rút, nhưng khi ra nhìn vào lồng thì thấy chú dê con bị khớp mỏ đang nằm trong đó. Thấy thầy truyền giáo có vẻ không vui, lão Ivan thật thà xin lỗi và hứa trở về bắt con chiên đem đến cho ông thông giáo ngay tối nay.

- Bà nhà tôi tệ quá, tôi bảo bắt chiên mà mụ lại nghe dê... Sorry ông giáo!

Lão Ivan lại quây quả quây chú dê ra về. Khi Lão đến ngang túp lều ghé nghỉ ban trưa thì thấm mệt, lão lại vào nằm nghỉ, rồi đánh thêm một giấc nữa... Đám mục đồng lại xuất hiện. Chúng nhẹ nhàng bế chú chiên trả về cho lão và thả dê ra cho nó nhập bầy. Lão Ivan thức dậy lật đật xách lồng chiên bươn bả leo đồi. Khi về đến nhà thì trời đã sụp tối, thấy bà Linna đang ngồi đốt lửa ngoài chuồng trại, lão lớn tiếng với vợ:

- Bảo bà bắt chiên bà lại bắt dê! Mụ già lắm lắm... Tôi đã nói, ông giáo muốn ăn chiên không ăn dê. Thế mà bà cứ bắt dê đem biếu ông ta.

- Thì tôi bắt con chiên rõ ràng... Có ông dê thì có. Nghe vợ nói giọng mai mỉa, quả quyết, lão Ivan không

dẫn được cơn bực. Lão chỉ cái lồng trước sân lớn tiếng:

- Ra xem đi . . . Coi con gì trong đó hả?

Bà Linna xách đèn soi vào chiếc lồng. Chú chiên con thấy bà, nguẩy đuôi mừng rỡ. Bà bồng nó đưa lên trước mặt Lão Ivan gần giọng:

- Dê đây hả . . . Đồ điên! - Cảm ơn Chúa thương xót chú chiên hiền lành của tôi

Lão Ivan nhìn chiên con sững sốt. . .nói như rên rỉ : - Sao kỳ vậy!! Sáng chiên, trưa dê, chiều chiên . . . Điên . . . Điên hết !

Bà Linna mỉm cười nhìn chồng:

- Tôi và Chiên con yêu cưng của tôi không có điên đâu nhé... Bà Ivan vừa nói vừa vỗ nhẹ vào mông chú Chiên. Nó ngồng đuôi chạy bay về bầy chui vào lòng mẹ nó . . .

Giáng Sinh 2005